

ZAMAN MAKİNASINI KEŞFETTİĞİMDE...



Şeymanur Koç, ODTÜ İngilizce Öğretmenliği Hz

YBO projesinden döneli henüz 2 gün oldu. Zihnimde daima hatırlanacak olan o anlar canlanırken yazıyorum bu satırları ve fark ediyorum ki ruhum iyileşmiş o 3 günlük projede. Şimdi, "proje moduna geçin" denildikten sonra yüreğimi heyecan kapladığını anımsıyorum.

YİBO'ya vardığımız zaman otobüsün camından heyecanla yukarıya bakmaya çalışıyorum. Demirliklerle kaplı pencerelerden meraklı gözlerle bakan ve içtenlikle gülümseyen onlarca çocuk görüyorum. Bir an önce yanlarına gitmek için sabırsızlanıyorum. Birbirimize sevinçle el sallıyoruz. Düşünsenize daha önce hiç görmediğiniz yüreğinde insanlığın yarınlarını taşıyan masum onca çocuk sizin yolunuzu gözlüyor. Bundan daha özel ve güzel başka kim olabilirdi ki bekleyenimiz?

Kapıdan içeri girdiğimiz an yüzlerinde bir tebessüm beliriveriyor hemen. Tek tek çocuklarla tanışıyoruz ve Hüseyin Hoca'nın akşam sunumundan sonra çocuklarla biraz sohbet ediyoruz.

Çocuklar heyecanlı ve şaşkın oluyorlar haliyle çünkü daha önce hiç görmediği onca insan onlar için bir şeyler

yapmaya gelmişti. Daha sonra arkada bir öğretmenin bağırışını duyuyorum: "Yavaş olun biraz ! Daha önce hiç insan görmediniz mi?"



Yatılılık çok zor, ama bir o kadar da güzellikler içeriyor... En başta arkadaşlık... Kendi köyünden olmayanları tanıyor, ve hayat boyu unutmuyorsun... O kadar çok şey paylaşmış oluyorsunuzki... Öğretmenleriyle, yöneticileriyle, çalışanlarıyla ve arkadaşlarınızla artık çok büyük bir aile oluyorsunuz...

Ve bir çocuk öğretmenin duyamayacağı bir şekilde sessizce cevaplıyor:

“Daha önce böyle insan görmemişiz demek ki...”

O akşam Sunay’la tanışmıştım. Hatay’lı, 6. sınıfa gidiyor ve 6 kardeşler. Esmer, hafif kısa boylu, zayıf ve bir o kadar da güzel bir çocuk. Sunay ne okuduğumu soruyor, ben de söylüyorum İngilizce öğretmenliği okuduğumu.

“Abla seni görünce şimdi İngilizceyi sevmeye başladım” diyor.

Sunay verdiği cevapla kahkaha tufanı estiriyor o an arkadaşlarının yanında. Ertesi gün elimi omzuna atmışım, yürüyoruz. Otobüsün yanından geçerken gideceğimizi hatırlıyor ve

“Abla beni gizlice senin valize koysan olmaz mı ? Zaten ufacık bir şeyim valla sığarım.” diyor.

Bense içimden ‘ah keşke’ diyerek ve gülümseyerek bakıyorum hüznle bakan gözlerinin içine.

O günün akşamı Hüseyin Hoca sunum yaparken Sunay’la birlikte dinliyoruz.

Otobüse okuldaki malzemeleri taşımak için yanından kalkmak zorunda kalıyorum. Geri döndüğümde geçemediğim için yanına oturamıyorum. Melih’le oturuyoruz onun çaprazında ve hemen fark edip işaret parmağını bize doğru sallıyor. Melih de “Abla birlikte dinleyeceğiz bırakmam.” diyor. Bense o an çocuklar tarafından paylaşılamamanın verdiği o muhteşem duygunun yoğunluğunu yaşıyorum.



Okula yeni gelenler önce çekingenlikle karşılanıyor... Çivilerin henüz devreye girmedikleri yıllar... “Bu gelenler kim? Neler yapıyorlar böyle?” bakışları... Zaman geçince herkesi herkese benzetme alışkanlığı başlıyor; şu sağdaki gönüllümüz Tuğçe olmasın?

Gece eğlencesi başlıyor sonra. Bütün çocuklarla dans etmeye çalışıyorum. Sunay yoruldu dese de gece boyu

bırakmıyorum elini, bağıra bağıra ‘hayat bayram olsa’ şarkısını söylüyoruz. Şarkıda ‘Şu dünyadaki en mutlu kişi mutluluk verendir.’ sözü geçiyor ya şarkıda, işte o söz orada anlam kazanıyor benim için. Ve o an çocukların yüzündeki mutluluğa bakarak fark ediyorum ki dünyadaki en mutlu kişi aslında bizmişiz.

Hiç gönlümüzden gelmeseydi veda vaktinin geldiğini söylememiz gerekiyor. Bu ana hiç hazırlamamıştım kendimi. Tek tek öpüp sarılıyorum hepsine içimde bir

buruklukla. Çocukların gözlerinin içine bakarak keşke diyorum içimden daha fazla kalıp daha çok şey keşfettirebilsek size. Çocukları iyi yapmanın en iyi yolu onları sevindirmektir. Umarım yeterince sevindirebilmişizdir sizi, güzel çocuklar.

Çocukların birçoğu vedalaşırken ağlamıştı o gece. Henüz 1 gündür tanıdığı insanlar için bu derece ağlayabileceklerini kim tahmin edebilirdi ki ? Nasıl alıştılar bu yüreği güzel çocuklar 1 günde diye soruyor insan kendi kendine ama sonra fark ediyor ki kendi çoktan alışmış bile. Evet ben de bağlanmışım masumiyeti o güzel yüreklerinde taşıyan çocuklara. Sunay'a çok çalışacağına okuyacağına dair söz verdiriyorum, onu daima hatırlayacağımı ve çok sevdiğimi söylüyorum. Boğazı düğümlendi bir an, konuşamadı ve gözlerinin dolduğunu fark ettim. Ben dayanamayıp sarılınca, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Beni hiç bırakma der gibi öyle sıkı sarılıyordu ki canımın yandığını hissettim o an nasıl olur da bu çocuğu bırakırım diye. 'Çok alıştım ben sana abla çok sevdim gidince dayanamam nolur sen kal burada bizimle' diyordu. Duyduğum o sözler karşısında tutamıyordum kendimi halbuki güçlü durmaya çalışıyordum. 'Mutlaka mektuplaşacağız ve birbirimizden hep haberdar olacağız' dediğimde yatışmıştı biraz. Kızarmış gözlerle yolculadım odasına Sunay'ı.

Tek tek kızların odasına girip hepsine sıkıca sarıldım sonra. Onlar da kendilerini tutamayıp ağlamaya başladılar, hem ayrılmamızın hüznünden hem de onlara öğrettiklerimizin mutluluğundan.

Masal okumak için Fatma'nın odasına girmiştim. O gün bahçede oyun oynarken

hiç ayrılmamıştı kolumdan, birlikte ip atlayıp koşturmuştuk topun peşinden. 'Keşke alıp saklasam seni bir yere öylesine çok sevdim abla' diyordu. Öyle güzel cümleler dökülüyordu ki çocuğun ağzından... Ayrılırken 'Abla kızma ama sana sarılmak istiyorum' dedi. Bir çocuk nasıl olur da korkar aslında ilacı olan sarılmaktan ? Sımsıkı sarılıp yatırdım sonra onu. Tam odadan çıkarken şu cümleleri söyledi:



Etkinlikler neşe içinde sürüyor, ama mahcubiyet, her zaman tertemiz masumiyetin bir göstergesi... Aradan 16 sene geçmiş... Acaba neredeler? Hangi mesleğe yöneldilerden çok, acaba içlerindeki bu saf güzellikleri ne kadar koruyabildiler? Eminiz eklenen her güzelliğin bir karşılığı olur...

“Abla, bugünün tarihini bir kağıda not aldım.

İlerde zaman makinesini icat edeceğim

ve tam olarak bu güne döneceğim çünkü tekrar yaşamak istiyorum bu anları, doyamadım size, o zamana döndüğümüzde siz bizi unutmuş olmazsınız değil mi?”.

Düşünsenize bir çocuğun ilerde geri dönüp tekrar yaşamak istediği bir zaman diliminin içinde yer alıyorsunuz. Daha güzel ne hissettirebilirdi ki insanı bu sözleri duyduktan sonra ? İyi ki diyorum şimdi geç olmadan tanışmışım İLKİYAR’la. Bana yaşattığı o eşsiz anlar için öyle minnettarım ki . . O anları yaşamış olmanın bana sunduğu mükemmel hissi betimleyecek kelime seçemiyorum. Ve sabırsızlıkla bekliyorum şimdiden çocuklardan gelecek mektupları.

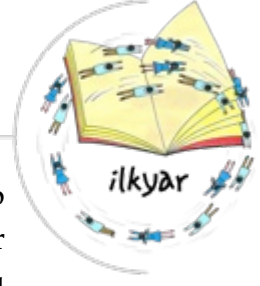
Şeymanur Koç

ODTÜ İngilizce Öğretmenliği Hz



Akşam gece deneyleri, kardeşlerinin filmi de bitti, sıra eğlencede... En çok özlenen köylerdeki düğünler mi? Orada büyükler oynar, bu YİBO'nun da büyükleri oynuyor, her şeyin en güzelini hak ediyorlar...

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?



1. İlkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKİYAR

Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26

Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17

Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01

(*) ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde, son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi:

- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/34912-ik-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-ilkyar-ilkyar-projects>

2. E-postalarınızda www.ilkyar.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İlkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ilkyar.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İlkyar izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.



Akşam üzeri...

Etkinlikler bitmiş, akşam yemeğine kadar türlü çeşitli etkinlikler, oyunlar...

Kağıt olimpiyatlarında takımlar yarışıyor... Malzeme bir A4 kağıdı, bir yapıştırıcı bant, bir makas. Birinci görev en yüksek kuleyi yapmak... Birisi karşı takıma bakıyor, “Bizimki daha yüksek Metingillerinkinden, bir de dengede tutarsak, kesin geçeriz...”